

ter, i høj Grad trænges til Forbedring. Der er jo ogsaa fra forskellig Side i Gaar talt om Trafikassistenterne, og der vil jo ogsaa ganske sikkert blive talt om Telegraf- og Postassistenter osv. Men dette vil koste mange Penge. Nu anviste det ærede Medlem fra Ringkjøbing — og deri er jeg ganske enig med ham — en Vej til at skaffe Staten en forøget Indtægt, hvorved i alt Fald en stor Del af disse Lønningsforøgelser kunde komme frem, nemlig ved at komme en lille Smule bort fra den alt for billige Kørsel paa Jernbanerne, som vi fik gennemført ved den sidste Takstlov. Hvorledes dette skal ske, skal jeg selvfølgelig ikke komme ind paa, men jeg er inderlig overbevist om, at vi fornuftigvis bør komme dertil. Der er, som det ærede Medlem sagde, ingen fornuftig Grund til, at man skal kunne rejse fra København til Frederikshavn for seks Kroner; det er virkelig ikke nødvendigt; for de lange Afstande maa man kunne fordrø en rimelig Forhøjelse. Og ligeledes finder jeg den Ide, som jeg ikke har hørt før, saa vidt jeg husker, men som ganske sikkert kendes i andre Lande; at de, som rejser med de hurtigere Tog, med Ekspres-togene komme til at betale noget mere end de, som rejser med Lokaltogene. Ogsaa henset til de ganske overordentlig slette finansielle Resultater, som vor Jernbane-drift giver, tror jeg, at man ad den ene eller den anden Vej maa komme til herigennem at forøge Statens Indtægter med $1\frac{1}{2}$ å. 2 Mill.; det maa efter min Formening være vor Opgave.

Endvidere er det jo rigtigt, at vore Kommunikationsmidler, endskønt vi — det ved Vorherre — have brugt mange Penge til Jernbaneanlæg i de senere Aar, alligevel ikke ere fuldkomne, og særlig vil jeg sige, at her ved Kjøbenhavn vil det blive aldeles nødvendigt, og det lige saa meget for Landets som for selve Byens Skyld, at ordne Jernbaneforholdene, og det vil koste mange Penge. Jeg har nu den Tro, at naar Regeringen faar gennemtænkt den Kommissionsbetænkning, som er omdelt til os, og naar den saa i denne eller næste Samling, naar den nu kan blive færdig, fremkommer med en Plan i saa Henseende, og den kan gennemføres, saa vil det vise sig, at en vel udført Plan paa dette Omraade ganske vist vil koste mange Penge straks, men efter al Sandsynlighed kan forrente sig. Dette være nu, som det være vil, der skal Penge til. Der er jo ogsaa andre Ting, som ligge for, hvad Kommunikationsmidlerne angaar. Jeg skal ikke

nærmere komme ind derpaa paa et enkelt specielt Punkt nær, da det angaar den Valgkreds, som jeg for Øjeblikket har den Ære at repræsentere. Det er Forholdene ved Udgangen fra Odense Nord paa over Jernbanesporene. Disse Forhold ere aldeles utaaeløge. Det er et Guds Held, at der ikke allerede er sket betydelige Ulykker der. Det turde være anerkendt af alle, som have været der, og vistnok ogsaa anerkendt af Jernbanernes Styrelse og af den højtærede Trafikminister. Men hidtil har man sagt — det blev sagt allerede for 2 Aar siden, da jeg henledte den daværende Ministers Opmærksomhed paa dette Punkt —: Ja, men vi komme jo dog en Gang til at have et Dobbeltspor gennem Fyn, og naar det kommer, vil det være naturligt ogsaa at ordne dette Forhold. Ganske vist for to Aar siden var der Forslag om et Dobbeltspor; det blev ikke gennemført, og det kom ikke for her i Fjor; og der er vel næppe nogen Udsigt til, at det vil være noget, som just kommer for saa meget snart. Ogsaa turde det være et Spørgsmaal, om det just er noget af det mest paatrængende, men i hvert Fald tror jeg at turde sige, at man ikke bør vente med at rette de Fejl, som nu for Tiden findes ved denne Overkørsel Nord paa fra Odense, selv om det bliver dyrt at rette dem. Jeg forlader nu denne Side af Sagen, idet der, hvad Skattelovene i øvrigt angaar, efter min Mening ikke er nogen Grund til at komme nærmere ind paa dem nu. Det vil jo være naturligt nærmere at omtale dem og begrunde sin Stilling til dem og hvorfor man har tiltraadt dem, naar de komme til Iste Behandling her i Tinget.

Jeg gaar da over til den tredje Sag, som det ærede Medlem omtalte, at Regeringen fremførte som en af sine Hovedopgaver, nemlig en bedre Ordning af vort Forsvarsvæsen. Det ærede Medlem mente at kunne udtale, at denne Sag var saa forkludret, særlig fra Højrepartiets Side, at man ikke kunde vente, at noget Højreministerium skulde kunne føre den igennem. Jeg skal lade dette Spørgsmaal ligge, men jeg vil dog tillade mig at udtale og for saa vidt gentage, hvad jeg sagde lige i Begyndelsen af min Tale, at, selv om man lader Omorganisationen ligge baade for det ene og det andet Vaabens Vedkommende, kan man ikke gaa saa vidt, at man lader det Forsvar, vi have, forfalde. Derfor var det efter min Formening farligt, naar det ærede Medlem udtalte, at man vilde behandle Forsvarsbudgetterne ligesom i Fjor, thi da gjorde man just et